

og endelig maa jeg bemærke, at der fremdeles er den fjerde Forskjellighed, at det engelske Underhus bestaar af mellem 6 og 700 Medlemmer, hvormod vort Folkething kun tæller omtrent 100 Medlemmer. Jeg kommer imidlertid senere tilbage til dette Punkt.

Der er altsaa en stor Forskjel mellem de engelske og danske Forhold, og derfor kan man ikke uden videre slutte fra det ene til det andet.

Jeg skal om et Dieblit komme til at undersøge, hvorvidt den Dpfattelse, som den høitærede Justitsminister har villet gjøre gjældende med Hensyn til de engelske Forhold, i og for sig er grundet i Sagens Natur eller ikke, men jeg vil forinden ganske kort vende mig til den grundlovgivende Rigsforsamlings Dpfattelse af dette Spørgsmaal, thi den, mener jeg, har ogsaa stor Betydning for os. Det er klart nok, at Grundlovens § 46 eller den oprindelige Grundlovs § 42 tier om Sagen, at den ikke har bestemt Noget umiddelbart om dette Spørgsmaal; og jeg skal ligeledes indrømme den høitærede Justitsminister, at der blandt Medlemmerne var Tvivl om denne Sags rigtige Dpfattelse. Det er fuldkommen sandt, at det navnlig var Drsted, der reiste Spørgsmaalet, og det er ligeledes rigtigt, at den høitærede Drsfører ikke selv umiddelbart tog Del i Debatten om dette særlige Punkt, men to Mænd, der havde havt Sæde i Udvalget, nemlig Konferentsraad David og Konferentsraad Ussing, toge derimod Del i den, og deres Udtalelser, navnlig Ussings, vare i dette Punkt særdeles skarpe og bestemte. Sidstnævnte yttrede, hvis jeg ikke tager meget feil, at det var Komiteens bestemte Forudsætning, at en parlamentarisk Kommissiøn maatte kunne sidde i Mellemtiden mellem Rigsdagsamlingerne. Det var, efterat der havde været Strid om selve Sagen, efterat der var blevet rettet forskellige Angreb netop paa denne Dpfattelse, at han udtalte denne Sætning, og denne Udtalelse, der altsaa ikke gik ud paa at give hans selvstændige Bidrag til at afgjøre, hvad der var hensigtsmæssigt eller ikke, men kun paa at give en hislorisk Beretning om, hvorledes Udvalget havde stillet sig, blev ikke imødegaaet af den daværende Drsfører, den nu-

værende høitagtede Justitsminister. Deraf mener jeg, at man maa kunne drage den Slutning, at den er rigtig, thi det er vel ganske vist, at den, der tier, ikke i Almindelighed kan siges at samtykke, men naar man tier, skjøndt man er saa bestemt opfordret til at udtale sig, som Drsføveren i en saadan Sag maatte være, saa maa han dog vel kunne antages at samtykke, at have erkjendt, at den faktisk Fremstilling af, hvad der har været i Udvalgets Mening, er rigtigt, thi ellers burde han, hvad han end tænkte selv om Sagens Realitet, iøvrigt have modsagt Ussings Uttringer. Dersom dette nu er saa — dersom det fremdeles fremgaar af Forhandlingerne, at der, om der end fra enkelte Sider bliver reist Indvendinger, ikke var nogen- somhelst afgjort Stemming mod den Dpfattelse, der altsaa maa antages at have været Udvalgets — maa man ogsaa forudsætte, at den grundlovgivende Rigsforsamling har vedtaget den daværende § 42 i den Forudsætning, hvori Udvalget havde indstillet den, og at det altsaa har været den grundlovgivende Rigsforsamlings Mening med parlamentariske Kommissiøners Nedsættelse, at de maatte kunne virke og forhandle ogsaa i Mellemtiden mellem Sessionerne.

Men, mine Herrer, jeg vil personlig dog ikke lægge saa overmaade megen Vægt enten paa de engelske Forhold eller paa, hvad der blev vedtaget i 1849 af den grundlovgivende Rigsforsamling, thi deri har jo den høitærede Justitsminister Ret; at der ikke derpaa alene kan støttes nogen afgjørende Mening, idet der deri kun indeholdes mere eller mindre stærke Fortolkningsbidrag. Men det, jeg især lægger Vægten paa, henter jeg fra Hensynet til det i og for sig Fornuftige og Hensigtsmæssige. Hvad er nemlig Meningen med parlamentariske Kommissiøner, hvad vil man udrette med parlamentariske Kommissiøner, og kan det Formaal, man tilstræber med dem, naas, dersom de ikke kunne virke mellem Samlingerne. Det er derpaa, jeg tror Hovedbetragtningen maa rettes. Hvad er da Meningen med parlamentariske Kommissiøner, hvad har den grundlovgivende Rigsforsamling, og hvad har dens Drsfører forudsat som den